

[Robert Christensen.]

til arbejdsløshedsunderstøttelsen, og at vi i øjeblikket har et lovforslag til udvalgsbehandling, hvorved vi forøger arbejdsgivernes bidrag til invalideforsikringsfonden.

Jeg kan på venstres vegne give tilslutning til den foreslåede ændring.

Erik Hansen (Ålborg amt): Jeg må nok sige, at hvis der skulle have været nogen rimelighed i de stærke vendinger, hr. Erling Dinesen fremkom med, måtte de være kommet for et års tid siden, da vi som nævnt af hr. Robert Christensen fordoblede arbejdsgivernes bidrag.

Jeg vil også gerne sige, at dette forslag er et led i sparebestræbelserne, og jeg finder det derfor rimeligt, at man forhøjer beløbet. Jeg mener ikke, at $2\frac{1}{4}$ gang dagpengebeløbet virker urimeligt, når det drejer sig om en forsikring af denne størrelse. Når vi behandler disse spørgsmål her i tinget, så kunne vi godt, som vi har gjort nogle gange, se lidt ud over grænserne og se på, hvilket andet land der har tilsvarende forsikringsbestemmelser, når det gælder arbejdsløshed.

Hr. Erling Dinesen sagde, at de radikale svigtede, da talen var om fuld erstatning i tilfælde af arbejdsledighed. Den sag har man jo gravet frem nogle gange; jeg er i og for sig forbavset over, at den bliver gravet frem endnu en gang. Den sidste drøftelse, vi havde om denne sag, tror jeg nok stort set endte i, at man var enig i, at 80 pct. egentlig var fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

Jeg vil gerne på det radikale venstres vegne anbefale lovforslaget.

Arne Larsen: Det foreliggende lovforslag om forhøjelse af medlemskontingentet til arbejdsløshedskasserne er jo et led i regeringens sparebestræbelser. „Støvsugerbanden“ har igen været ude med sugearraratet og vil altså endnu en gang suge op af lønmodtagernes lommer. Denne gang er det altså arbejdsløshedskassekontingentet, det drejer sig om, som skal forhøjes med ca. 15-20 pct. eller for maksimumdagpengesatsernes vedkommende fra ca. 161 kr. til 190 kr. årlig. Statens udgifter til arbejdsløshedskasserne skal skæres ned ved, at der opkræves mere i kontingent hos de forsikrede, hvor man efter min opfattelse retfærdigvis burde være

gået den modsatte vej, nemlig at staten og arbejdsgiverne påtog sig større udgifter.

Lovforslaget er for os en vederstyggelighed, og vi afviser det på det kraftigste. Det karakteriserer i al sin enkelthed denne regerings holdning til lønmodtagerne. På den ene side påstår regeringen, at den er for prisstop, på den anden side gennemføres en række foranstaltninger med forhøjelse af kontingenter, gebyrer m. m. på en hel masse områder. Disse ting vil da automatisk medføre yderligere krav om lønkomensation og igen højere omkostningsniveau.

Efter vor opfattelse er dette simpelt hen meget uforstandigt. Vi kan fuldt ud tilslutte os den protest mod dette forslag, der er kommet fra Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund og fra Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund. Men protester fra den side tager man altså ikke særlig alvorligt; anderledes når det er kapitalejere, der klager deres nød, så er man straks imødekommende.

Allerede på arbejdsløshedskassernes årsmøde i sidste måned blev ministeren advaret mod at lade dette anslag mod lønmodtagerne komme til udfoldelse, men det gør altså tilsyneladende intet som helst indtryk på denne regering. Arbejdsministeren tillader sig at komme med dette lovforslag på trods af, at man i det såkaldte Wechselmann-udvalg opnåede enighed med bred politisk tilslutning om, på hvilken måde og efter hvilke retningslinjer arbejdsløshedskassekontingentet skulle pålignes lønmodtagere og arbejdsgivere. Dette bedes man bemærke: det er altså en overenskomst eller et forlig, hvortil der har været bred politisk tilslutning også fra hr. Asger Jensens parti og fra hr. Erik Hansen (Ålborg amt)s parti. Nu står man altså i dag frejdigt frem og siger: det vedkommer ikke os, hvad vi gik ind på i sin tid, nu synes vi, det er rimeligt at komme med forhøjelser.

Dengang var man også enig om, at arbejdsanvisningen skulle overgå fra kasserne til det offentlige; det er vistnok en beslutning, som efterhånden er bittert fortrudt i lønmodtagerkredse. Regeringen tror øjensynlig, at den kan gøre lige akkurat, hvad der passer den, trods regeringspartiernes tilslutning til en given ordning i sin tid. Men vi er da efterhånden også klar over, at givne løfter fra borgerlige partiers side skal man